

Star Stable

DE MOORLAND MANEGE

HET NIEUWE PAARD

Catherine Hapka

Vertaald door Ans van der Graaff

kluitman

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 282/W032301

Bisac JUV002130

© MMXXXIII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXXIII Star Stable Entertainment AB

© MMXXII Tekst: Catherine Hapka

First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, Sweden

Published in the Dutch language by arrangement with Ferly

Oorspronkelijke titel: *Star Stable: Moorland Stables – The New Horse*

Nederlandse vertaling: Ans van der Graaff

Omslagillustratie en schutbladen: Vivienne To

Omslagontwerp by Hanna Säll Everö

Belettering omslag: Hannah Roos

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

kluitman.nl

Layla Bluehaven rende door de boogvormige poort het erf van de Moorland manege op. De Moorland manege was de grootste manege in de omgeving en Layla's lievelingsplek. Zoals altijd was het er druk. Ze kwam verschillende volwassenen tegen die door de poort naar buiten reden. Ze waren op weg naar een van de ruiterspaden die over de heuvels naar het strand leidden. Bij de voor de helft met hout betimmerde grootste stal moest Layla drie kleine kinderen ontwijken die een geduldige palomino borstelden. Een van hun ouders hield een oogje in het zeil. Ze haastte zich voorbij de wensput en ging toen rechtsaf, over het pad naar de parkeerplaats voor paardentrailers en een paar grote buitenbakken.

Een stalknecht harkte de grond aan voor het winkeltje waar ze ruiterskleding en allerlei uitrusting verkochten. Hij zorgde ervoor dat de grond mooi vlak en glad was en dat er geen stenen lagen. Dat deed hij voor de tientallen paarden die er elke dag voorbijkwamen.

‘Hé, Layla,’ riep de stalknecht toen Layla hem haastig voorbijliep.

‘Hé,’ riep ze terug, en ze zwaaide naar hem. Normaal zou ze gestopt zijn om hem te helpen met harken. Ze was dol op alles wat met de verzorging van paarden te maken had, zelfs op de dingen die andere mensen niet leuk vonden.

Maar vandaag kon dat niet. Ze was de tijd uit het oog verloren terwijl ze ronddwaalde door de beboste heuvels dicht bij de stallen. Dus ging ze nog wat harder lopen en ontweek een man die met een trekpaard onderweg was naar de paddocks. Als ze juist vandaag te laat kwam, zouden haar moeders echt flippen!

Toen ze de grote springbaan naderde, zag ze daar tot haar opluchting Jana op haar paard zitten, een donkere vos die Cherry Bomb heette.

Jana’s les is nog niet afgelopen, dacht Layla opgelucht. Ik heb het gehaald!

Layla ging langzamer lopen en hoopte maar dat ze er niet zo verhit en ademloos uitzag als ze zich voelde. Bij de baan aangekomen, bleef ze bij het houten hek staan. Ze deed alsof ze niet keek hoe Cherry over de eerste van een reeks hindernissen sprong.

‘Rustig aan, Jana!’ riep de rij-instructeur, Nehal Bashar, vanaf het midden van de baan. ‘De afstand tussen de hindernissen is wat krap. Laat haar niet te veel snelheid maken, want dan komt ze niet goed uit voor de sprong.’

Het meisje in het zadel knikte. De merrie ging langzamer lopen, al kon Layla niet zien wat Jana had gedaan om dat voor elkaar te krijgen. Cherry

sprong gracieus over de volgende hindernis, en over die daarna.

De andere twee ruiters in de les, ook allebei tieners, juichten. Ze waren Jana's vriendinnen en teamgenoten bij de Bobcat Girls, een van de bekendste paardrijclubs van Jorvik.

Layla's gedachten dwaalden weer af. Ze zag andere ruiters voorbijkomen: een vrouw op een elegante andalusiër, een slungelige tiener wiens voeten tot onder de buik van een stevige, valkkleurige pony hingen, en een klein meisje dat bij haar moeder op een schattige bruine merrie zat. Layla kon het niet laten zich af te vragen hoe het zou zijn om op die verschillende paarden te rijden. Al zo lang als ze zich kon herinneren was ze gek op paarden. Ze had urenlang foto's uit tijdschriften zitten knippen om de kleurrijke paardencollage te maken die het hele plafond van haar slaapkamer bedekte. Het was elke avond het laatste wat ze zag voordat ze in slaap viel. Ze rekende er altijd op dat de vertrouwde foto's haar mooie dromen zouden bezorgen.

'Teks!' riep ze toen er iets koude en nats tegen haar been kwam. Op hetzelfde moment hoorde ze stemmen en het geluid van paardenhoeven achter

zich. Ze had zo aandachtig naar de voorbijkomende paarden staan kijken dat de paarden die eraan kwamen haar niet waren opgevallen. Net zomin als de middelgrote, voornamelijk zwarte hond die haar nu hijgend stond aan te kijken.

‘Sorry als hij je liet schrikken,’ zei iemand. ‘Niet zo opdringerig doen, Chaos.’

Layla herkende de stem meteen. Die was van Nikki Oakwright, het baasje van de hond. De luide lach die volgde, maakte haar duidelijk dat Astrid Opalvalley er ook bij was.

‘Laat hem met rust, Nik,’ zei Astrid. ‘Hij doet niks. Wauw, Layla, je zus rijdt fantastisch! Ik wed dat de Bobcat Girls het grote clubconcours volgende maand met gemak winnen.’

Layla knikte alleen maar. Ze keek naar haar zus, die zich voorbereidde om de hindernissen nog een keer te nemen. Haar gezicht was een masker van vastberadenheid en concentratie. Layla vroeg zich af hoe het was om je zo te voelen. Jana en zij waren als baby’s geadopteerd vanuit China, maar verder hadden ze weinig met elkaar gemeen. Jana was extravert, een uitstekende ruitser en een kei op school. Ze blonk uit in alles wat ze deed en leek daar niet eens erg hard haar best voor te doen. En Layla...

Tja, die was anders. Ze dacht weer aan de teleurgestelde blik van haar juf toen die haar het laatste proefwerk teruggaf.

Layla zag dat Chaos stond te kwispelstaarten en haar met een opgewekte blik in zijn heldere ogen aankeek. Ze moest erom glimlachen.

‘Hé, jochie,’ mompelde ze en ze hurkte bij hem neer om haar handen door zijn ruige vacht te halen.

Daarna keek ze omhoog naar de meisjes op hun paarden. Ze kende hen al bijna haar hele leven. Op school zaten ze allemaal bij haar in de klas. Ze keek of ze de andere beste vriendin van Astrid en Nikki zag, maar Ivy Appledawn was nergens te bekennen. Gelukkig maar.

Layla probeerde de herinnering tegen te houden, maar die drong zich toch aan haar op, net zo echt alsof het gisteren pas was gebeurd.

Een veel jongere Layla reed zonder zadel op haar favoriete lespaard, een schattige pony van een inheems ras op Jorvik. Toen ze het erf op reed, zag ze dat Ivy naar hen toe kwam lopen.

‘Daar ben je eindelijk!’ riep Layla. ‘Pak ook een pony, dan gaan we een buitenrit maken. Zadels niet toegestaan.’

Ivy glimlachte terug, maar haalde toen haar schouders op. 'Ik kan niet,' zei ze. 'Ik heb Nikki en Astrid beloofd met hun springles mee te doen. Het volgende concours komt er al gauw aan, dus ik moet echt oefenen. Bovendien rijden we altijd dezelfde routes, en neem me niet kwalijk, maar dat wordt een beetje, eh... saai, hoor. Sorry!'

Layla zette de herinnering snel van zich af toen Astrids paard, Copper Moon, haar met zijn neus een duwtje gaf. Ze stak haar hand op om hem een klopje te geven, maar Astrid trok met de teugels zijn hoofd naar achteren.

'Hou op bij iedereen om lekkers te bedelen, Copper,' mopperde Astrid. Ze klonk afwezig en Layla zag dat ze naar Jana keek.

'Het geeft niets, hij zegt me alleen maar even gedag.' Layla aaide over Coppers neus. Het fjordenpaard, een ruïn, was net zo atletisch, stevig en extravert als zijn eigenaar. Zijn vlaskleurige manen en staart hadden dezelfde kleur als Astrids lange, dikke blonde vlechten en vandaag paste zijn paarse zadeldek met glitterrand mooi bij haar paars-groene rijbroek.

Nikki en haar warmbloed Velvet Song, een appelschimmel-merrie, waren conservatiever

gekleed in koningsblauw, al waren de plukjes van Nikki's afrokapsel die onder haar ruitershelm uit kwamen zeegroen. Ook waren Songs zijdezachte manen kunstig over haar hele hals ingevlochten. Layla bewonderde de stijl van de twee meisjes, al zou ze hun dat nooit vertellen. Ze vond hen nogal intimiderend... Ze waren heel intelligent, populair, gelukkig en zelfverzekerd.

Nikki zwaaide een been over de rug van haar merrie en steeg af. Ze stak snel de stijgbeugels op, maakte de singel wat lossler en gaf Song een klopje. De lieve merrie zuchtte en ontspande haar grote oren, alsof ze haar eigenaar bedankte omdat ze zich zo prettiger voelde.

Layla stond Copper nog te aaien. De vriendelijke ruïn bracht zijn hoofd omlaag toen ze haar handen onder zijn dikke maantop stak en hem daar kriebelde. Toen ze haar handen weer omlaag liet glijden en een plekje op zijn manenkam krabde, kreunde hij en klapperde met zijn lippen.

Astrid keek op Layla neer. 'Hé, je hebt zijn favoriete kriebelplekje gevonden,' zei ze lachend. 'Ik geloof dat ik hem ongeveer een maand had voordat ik dat ontdekte. Je hebt vast magische handen!'

'Eh... bedankt,' zei Layla. Ze kon goed met paar-

den en andere dieren omgaan. Dat ging bij haar bijna vanzelf. Met mensen omgaan was een stuk moeilijker...

Nikki leidde Song weg om hem vlakbij te laten grazen. 'Hé Layla, heeft Nehal iets over het nieuwe paard gezegd?'

'Nieuw paard?' zei Layla haar na, en ze bukte om Chaos te aaien, die jaloers leek op de aandacht die ze aan Copper schonk.

Astrid steeg af. 'We hoorden dat er vandaag een nieuw paard kwam. We dachten dat de Bobcat Girls wel dolenthousiast zouden zijn. Heeft Jana het niet verteld?'

Layla haalde haar schouders op.

'Hé, de Bobcat Girls laten hun paarden net uitstappen,' zei Nikki tegen Astrid. 'Laten we wachten tot ze hier langskomen, oké? Ik wil vragen of ze meedoen aan de inzamelingsactie.'

Astrid knikte. 'Daar heb je toch zeker wel over gehoord?' vroeg ze opgetogen aan Layla. 'Nik organiseert een evenement om geld op te halen voor huisdieren die geen thuis hebben.'

'De beschilderde-pony-optocht?' vroeg Layla. 'Jana raakte er laatst bij het avondeten niet over uitgepraat. Ze had een hoop ideeën voor kostuums.'

‘O, gaaf!’ Nikki klapte in haar handen en haar ogen begonnen te schitteren. ‘Als Jana meedoet, dan de andere Bobcat Girls waarschijnlijk ook.’

Ze klonk opgetogen, zoals de meeste mensen wanneer ze het over de Bobcat Girls hadden. Het team won veel prijzen, omdat de ruiters de allerbesten waren. Hoe vaak had Layla haar zus dat al niet horen zeggen? En niet alleen haar zus... Ook haar moeders, en haar jongere broer, leerlingen op school en andere ruiters bij de Moorland manege, en... nou ja, zo’n beetje iedereen. Als ze het tegen Layla zeiden, keken ze haar vaak een beetje vreemd aan alsof ze zich afvroegen waarom zij – terwijl ze maar een paar jaar jonger was dan Bobcat Girl Jana Bluehaven – maar af en toe les nam en meestal buitenritten maakte. En dan nog het liefst zonder zadel. Telkens wanneer Layla die blik zag, zou ze het liefst willen roepen: Precies daarom! Ik zal nooit zoals Jana worden, dus waarom zou ik het proberen?

Het was niet altijd gemakkelijk om het kleine zusje van een Bobcat Girl te zijn.

Op dat moment keek Song op van het gras, snoof naar een bij die zoemend langsvloog en zette snel een stap achteruit. ‘Rustig, meisje,’ zei Nikki. ‘Het is maar een bij!’

Astrid lachte. ‘Pas op voor dat wilde paard!’ plaagde ze. ‘Hé Nik, misschien kun je Justin beter vragen of je tijdens de optocht op de oude Sugar-dust mag rijden in plaats van op Song.’ De merrie liet haar hoofd alweer naar het gras zakken, maar Astrid ging met een zogenaamd bezorgde blik verder: ‘Ik bedoel, het heeft alleen maar voordelen. Nehal zegt altijd dat dat ouwe beestje zich verveelt nu hij met pensioen is. En iedereen weet dat die pony nooit ergens van schrikt.’

Layla keek naar de wei een stuk verderop, waar de gepensioneerde lespaarden van de Moorland manege liepen. Thomas Moorland en zijn zoon Justin, de eigenaren van de manege, hadden een feestje gegeven voor Sugardust toen die de vorige herfst met pensioen ging. Het was heel druk geweest. De helft van de mensen die bij de Moorland manege kwam, had op de rustige, kleine schimmelruin leren rijden. Dat gold ook voor Layla. Toen ze jonger was had ze samen met Sugardust en Ivy de ruitersporen in de omgeving van de manege verkend. Heel even kwam die oude herinnering weer bij haar naar boven, tegelijk met het vreselijke gevoel toen ze voor het eerst beseftte dat haar beste vriendin liever bij iemand anders wilde zijn dan bij

haar... Layla slikte. Het enige wat Ivy had gezegd was sorry...

‘Sorry!’ riep een maar al te bekende stem op-eens.

Heel even dacht Layla dat haar herinnering werkelijkheid werd. Maar toen ze Ivy aan zag komen rennen, kromp ze ineen. Ze wilde absoluut niet dat haar vroegere beste vriendin haar met Astrid en Nikki zag praten. Getsie, over pijnlijke momenten gesproken...

‘Sorry dat ik zo laat ben!’ Ivy kwam voor de andere meisjes tot stilstand en bukte zich om Chaos een klopje te geven. ‘Het duurde langer dan ik had verwacht om mijn zusjes van school te halen en naar papa in de zaak te brengen. Ik ben het nieuwe paard toch niet misgelopen, hè?’

‘Nee.’ Astrid keek met haar ogen tot spleetjes geknepen naar de weg. ‘Maar het scheelde weinig. Volgens mij komt Justins auto daar net aan.’

Opeens zag Ivy Layla. ‘O! Eh... hoi,’ zei ze. Ze haalde haar hand door haar kortgeknipte rode haar, waardoor dat recht overeind ging staan. Dat deed ze altijd als ze zenuwachtig of onzeker was, herinnerde Layla zich.

‘Hoi. Ik moet weer verder,’ mompelde Layla.

Nikki knipperde met haar ogen en keek van Layla naar de Bobcat Girls. Die lieten hun paarden uitstappen zodat ze konden afkoelen. ‘Maar wachtte je niet op je zus, dan?’

‘Ik, eh...’ Layla probeerde een smoes te bedenken.

Op dat moment stopte Justin Moorlands versleten sedan naast hen. ‘Hé, meiden,’ begroette hij hen door het open raampje. ‘Pa zit een paar minuten achter me met het nieuwe paard, als jullie haar soms willen zien.’

‘Haar?’ vroeg Ivy. ‘Is het een merrie?’

Justin knikte. ‘Ze heet Galaxy.’

Voordat de meisjes nog meer vragen konden stellen, reed hij door. Daarna werden ze allemaal afgeleid door het geratel van het hek van de springbaan toen de Bobcat Girls naar buiten reden.

‘Hé, Layla,’ zei een van hen. ‘Kwam je alleen naar Jana kijken of heb je vandaag les?’

Achter haar bril sperde Ivy haar ogen open en ze

keek Layla aan. ‘O! Ik heb vandaag ook les. Rijd je met me samen?’

Layla schudde snel haar hoofd. Al deed ze nog zo haar best om Ivy te ontlopen, op de een of andere manier kwam ze telkens weer met haar in een groepsles terecht, omdat ze even oud waren en allebei op manegepaarden reden.

‘Ja, nee, Layla is hier vandaag niet om te rijden,’ antwoordde Jana zakelijk. Zo praatte ze bijna altijd. ‘Ze kwam voor mij omdat we, eh...’ Haar stem stierf weg en ze keek Layla aan. ‘Eh... we moeten boodschappen gaan doen,’ zei Jana, maar het klonk als een smoes.

Layla keek haar zus boos aan, ook al was het niet Jana’s schuld dat Layla vandaag met haar opgescheept zat. Haar cijfers waren zo slecht de laatste tijd – vooral voor lezen en schrijven – dat haar moeders erop stonden dat ze privéles in lezen nam bij het bijlesinstituut in Silverglade. Maar ze werkten allebei hele dagen en vonden Layla te jong om in haar eentje naar het dorp te fietsen, dus had Jana beloofd haar te brengen.

Op dat moment kwam Nehal de baan af. ‘Wat zei Justin?’ vroeg ze aan de jongere meisjes. ‘Komt het nieuwe paard eraan?’

Nikki knikte. ‘Thomas kan er elk moment zijn. Ze heet Galaxy.’

‘Geweldig.’ Nehal duwde haar donkere haar, dat tot aan haar kin kwam, achter haar oor. ‘Ivy, vind je het goed als we jouw les een uurtje opschuiven?’

‘Geen probleem,’ antwoordde Ivy. ‘Ik ben net zo benieuwd als jij!’

‘Laten we onze paarden snel wegbrengen,’ zei Jana tegen haar vriendinnen. ‘Dan kunnen wij haar ook zien!’

‘Wij ook.’ Astrid trok Coppers hoofd omhoog van het gras. ‘Kom op, genoeg gegeten, we gaan je afzadelen.’

‘Ik zal jullie wel helpen met de paarden,’ zei Ivy.

‘Cool.’ Nikki keek Layla aan. ‘Ga je ook mee?’

Layla was zo verbaasd dat ze niet meteen iets terugzei. Ze keek zelfs om zich heen om te zien of Nikki het misschien tegen iemand anders had. ‘Eh...’ zei ze toen.

‘Ja, eh... ga mee, Layla,’ zei Ivy.

Layla kromp ineen toen er weer een herinnering naar boven kwam.

Layla was net bij de box van Sugardust aangekomen toen Ivy met haar pony uit de box ernaast

kwam. 'O!' zei Ivy, met een verbaasde blik in haar
wijd open ogen. 'Je bent er.'

Layla had precies hetzelfde gedacht. 'Ik dacht dat
je vandaag niet ging rijden.'

'Dat was ik ook niet van plan.' Ivy speelde met de
teugels van haar pony en keek Layla niet aan. 'Maar
Astrid en Nikki willen het nieuwe stuk van het
springpad uitproberen, dus... Eh... je kunt wel mee
als je wilt. Maar dan moet je je wel haasten en Su-
gardust snel klaarmaken, want ik heb eigenlijk nu
met hen afgesproken.'

'Nee, bedankt,' had Layla stijfjes geantwoord. 'Ik
wil je nieuwe beste vriendinnen niet laten wachten.'

Astrid gaf een duwtje tegen haar arm, waardoor
ze opschrok uit haar onprettige herinnering. 'Ik wil
graag dat Layla mij helpt,' zei ze grinnikend. 'Het is
duidelijk dat Copper haar graag mag, dus mis-
schien kan zij zorgen dat hij rustig blijft staan ter-
wijl ik hem verzorg.'

Al snel stonden Copper en Song in het gangpad
dicht bij hun boxen. Ze waren vastgezet met twee
halstertouwen. Layla hield eerst nog een beetje af-
stand en aaide Chaos terwijl de anderen snel hun
paarden afzadelden en hun poetsspullen pakten.

'We hadden het net over de beschilderde-pony-

optocht,' zei Nikki tegen Ivy toen ze het zweet van Songs vacht begonnen te borstelen. 'Layla zegt dat de Bobcat Girls meedoen.'

'Ik kan nauwelijks wachten!' Ivy grinnikte. 'Justin heeft beloofd dat ik tijdens de optocht op Hero mag rijden.'

'Geweldig!' Astrid gaf Ivy een boks en Nikki juichte.

'Dat is leuk,' mompelde Layla uit beleefdheid. Ivy had geen eigen paard, maar iedereen wist dat ze net zo dol was op haar vaste lespaard als Hero op haar. Ivy en Hero hadden samen heel wat lintjes gewonnen tijdens de concoursen die de manege regelmatig organiseerde.

'En jij, Layla?' vroeg Astrid, die over Coppers brede rug naar haar keek. 'Jij doet toch zeker ook wel mee aan de optocht?'

'Het is voor een heel goed doel,' vertelde Nikki.

Layla haalde haar schouders op. 'Ik weet het nog niet,' zei ze, maar ze was helemaal niet van plan om mee te doen. Net als iedereen wilde ze dieren zonder thuis heel graag helpen, maar niet door mee te rijden in de beschilderde-pony-optocht. Het leek haar te veel op een concours. Te druk, te veel een wedstrijd en te stressvol.

‘Ik wed dat Jana je wel op Tux zal laten rijden,’ zei Ivy. ‘Hij was altijd een fantastisch wedstrijdpaard. En hij zou het bij de optocht vast ook heel goed doen!’

Het was op de manege geen geheim dat Layla soms op Tuxedo reed, de half-gepensioneerde ruïn van haar zus.

‘En als Jana zelf op Tux wil rijden, mag je van Justin vast wel op een van de manegepaarden meedoen,’ merkte Nikki op.

Chaos begon naar een kat te blaffen, zodat Layla gelukkig geen antwoord hoefde te geven.

Ze pakte een bezem om het stalpad te gaan vegen. Ze was de twee paarden al voorbij toen Chaos plotseling kefte.

‘Wat is er, jongen?’ vroeg Layla, die keek of ze nog een kat zag.

Maar deze keer keek de hond aandachtig naar Copper. Ivy was in de zadelkamer verdwenen en Astrid hielp Nikki een lastige steen uit Songs hoef te krabben, dus Layla stapte erheen. Ze glimlachte toen ze Copper aan de musketon van het ene halstertouw zag sabbelen. Het ondeugende fjordenpaard stond erom bekend dat hij soms de grendel van zijn boxdeur openmaakte

als hij daar zin in had. Dus wie weet wat hij nu zou doen!

‘Copper, nee! Hou op,’ zei Layla, en ze controleerde de haak. Die was nat, maar zat nog wel vast. ‘Probeer je jezelf te bevrijden zodat je het nieuwe paard kunt gaan begroeten?’ Ze glimlachte.

Astrid haastte zich naar haar toe. ‘Bedankt, Layla!’ riep ze. ‘Hij is soms zo’n deugniet. Maar je bent wel mijn deugniet, hè jongen?’ Ze omhelsde de dikke hals van haar ruïn en hij drukte zijn hoofd tegen haar schouder om haar ook te ‘omhelzen’. Daarbij kwijlde hij haar shirt onder, wat Layla wel grappig vond. Paarden konden zonder woorden heel veel zeggen! Dat had ze altijd al geweldig gevonden.

‘Zet Copper snel in zijn box,’ zei Nikki terwijl ze de twee touwen losmaakte van Songs halster. ‘We willen het nieuwe paard niet mislopen!’ Astrid en zij leidden de paarden hun boxen in en Ivy ruimde de laatste poetsspullen op. Chaos liet intussen een rubberen hondenspeeltje voor Layla’s voeten vallen.

‘Oké dan, jochie,’ zei Layla, en ze gooide het speeltje het stalpad door, weg van de paarden. ‘Zoek!’

Hij rende erachteraan en pakte het beet. Het leek

of hij met zijn hele lijf glimlachte toen hij terug kwam lopen.

Nikki kwam net op tijd Songs box uit om de hond te onderscheppen.

‘Misschien kan Chaos beter hier blijven,’ zei ze. ‘Sorry vriendje, maar ik wil niet dat je het nieuwe paard aan het schrikken maakt doordat je te enthousiast reageert.’

‘Ach, toe nou.’ Astrid liet zich op haar knieën vallen en knuffelde Chaos. ‘Wie kan er nou bang worden van deze jongen?’

Ivy schudde haar hoofd. ‘Nikki heeft wel gelijk. Paarden kunnen schrikachtig zijn op een nieuwe plek, ook al zijn ze normaal rustig en niet van hun stuk te krijgen.’

Ivy is nog steeds dezelfde wijsneus, dacht Layla met een beetje heimwee. Ivy las in haar vrije tijd alles wat er te lezen viel over paarden, hun gedrag en hun verzorging en was daardoor bijna een wandelende paardenencyclopedie.

Nikki sloot Chaos met een kauwspeeltje en een bakje water op in een lege box. Daarna stapten de meisjes in het licht van de late middagzon naar buiten, net op tijd om een pick-up met een trailer erachter het erf op te zien rijden.

Thomas Moorland zat achter het stuur. Hij had een geconcentreerde blik in zijn ogen toen hij de auto langzaam tot stilstand bracht. Hij parkeerde voor de ingang van de stallen.

Astrid klapte in haar handen. ‘Hoera! Het nieuwe paard is er!’